

la síndrome d'asperger: cal tornar a viena

la síndrome d'asperger: cal tornar a viena

"L'Acadèmia Americana de Psiquiatria acaba de suprimir la síndrome d'Asperger del seu manual de diagnòstic. No hi fa res. Hem de quedar-nos més amb el quadre simptomàtic que amb un diagnòstic concret"

JOSEP CORNELLÀ I CANALS

avui, des de l'any 2007, es commemora el Dia Internacional de la Síndrome de Asperger. De fet, tot va començar a Viena. Hans Asperger (nascut el 18 de febrer de 1906) va ser un pediatre amb especial dedicació al desenvolupament de la "pedagogia

terapèutica". Més que diagnosticar, buscava com ajudar els nens en el seu desenvolupament. Va saber conjugar magníficament la pediatria amb la pedagogia. L'any 1944 va descriure quatre nens dels quals què li cridava poderosament l'atenció la seva dificultat per a la interacció social, la seva escassa empatia, les seves dificultats per fer amics, la seva malaptesa motora i els seus interessos monotemàtics. Aparentment, es tractava de quatre nens sense problemes intel·lectuals. Un d'ells es coneixia amb detall l'entramat de totes les línies i les estacions del tramvia de Viena. No sabent com definir-los, es va limitar a aplicar el poc compromès terme de "psicopatia autista de la infància". El diagnòstic no li era problema. Asperger va seguir desenvolupant el seu treball des de la "pedagogia terapèutica", amb l'objectiu d'ajudar els nens amb dificultats, fins a la seva mort sobtada el 1980.

Per Asperger, el nen és un ésser que madura i que requereix una atenta observació de les variants de la seva evolució i desenvolupament. La seva preocupació es va basar en la terapèutica. L'any següent al seu traspàs, 1981, es va començar a parlar de síndrome d'Asperger.

Què és la síndrome d'Asperger?

La síndrome d'Asperger suposa una discapacitat social important, de presentació primerenca i caràcter durador. Exigeix una adaptació del pacient i del seu entorn més immediat, des de la família a l'escola. Hi ha dificultats en les habilitats socials, en l'ús del llenguatge amb fins comunicatius, i en els estils de conducta i interessos.

Quins són els símptomes i les seves conseqüències?

Es tracta de nens que presenten àrees d'especial interès, temes en els quals aprofundeixen i porten a col·lació, sigui o no procedent. La manca de socialització es defineix com un trastorn de l'empatia. La utilització del llenguatge sol ser poc apropiada. Són molt típiques la incapacitat per entendre el sentit de la metàfora i les dificultats amb el sentit de l'humor. Els trets són personals i varien amb l'edat. En l'edat preescolar poden aparèixer dificultats en l'aprenentatge i en la conducta. En l'adolescència, pot augmentar la conflictivitat social, especialment en els ambients menys estructurats. També són freqüents les alteracions emocionals i els

trastorns obsessius. Cal estar atents per evitar l'aparició d'assetjament o bullying. Actualment, hi ha suficient evidència científica que no hi ha correlació amb cap tipus de vacuna.

Què es pot fer? Quan consultar?

El diagnòstic de la síndrome d'Asperger es basa en la història clínica i en l'observació de la simptomatologia. No hi ha cap test ni qüestionari específic, tampoc cap exploració complementària o prova de laboratori que pugui ser conclouent per al diagnòstic. Per això, davant d'un nen amb dificultats en la relació social, i amb obsessions en àrees molt específiques de coneixements, s'ha de consultar l'especialista en salut mental del nen i de l'adolescent. Tanmateix, és possible que el nen amb síndrome d'Asperger acudeixi a la consulta presentant símptomes de dèficit d'atenció i/o obsessions.

Es pot prevenir?

No. Es tracta d'un quadre que s'integra dins dels anomenats trastorns de l'espectre autista. Considerem l'autisme com una entitat molt àmplia, que pot tenir una afectació més o menys severa. La síndrome d'Asperger és un trastorn de l'espectre autista d'alt nivell. La detecció tampoc és fàcil. Però l'actuació des de la "pedagogia terapèutica" és eficaç per evitar seqüeles.

Existeix tractament?

El tractament de la síndrome d'Asperger s'ha de basar en la multidisciplina. La psicoteràpia cognitiu-conductual és la que ha demostrat més eficàcia. Les intervencions pedagògiques i educatives són fonamentals, amb suport específic als docents. També és important donar suport i orientar les famílies. No existeix medicació específica. Aquesta dependrà, en cada cas, de la simptomatologia que presenti el nen. Tota prescripció de psicofàrmacs ha d'estar suficientment argumentada.

On trobar més informació?

Hi ha diverses webs. En la de la Federació Asperger Espanya (www.asperger.es/) hi ha recomanacions d'articles, publicacions i llibres. També és interessant la de l'Associació de Pares de Persones amb Autisme (<http://aspau.blogspot.com.es/>).

Punt i final: tornar a Viena

Quan escric aquest article, l'Acadèmia Americana de Psiquiatria acaba de suprimir la Síndrome d'Asperger del seu Manual de Diagnòstic (la cinquena edició del DSM). No hi fa res. Hem de quedar-nos més amb el quadre simptomàtic que amb un diagnòstic concret. Ens interessa tractar el nen des de la seva demanda més que des de la seva etiqueta. Cal tornar a Viena. Hans Asperger mai va definir "la seva" síndrome. Però va observar molt i treballar més perquè aquests nens amb dificultats en el seu desenvolupament i en la seva adaptació social poguessin millorar des de la psicoteràpia basada en l'educació. Canviaran nomenclatures i desapareixeran classificacions. Però mai deixaran d'existir aquests nens que, des de les seves dificultats d'interacció social i des de les seves "diferències" reclamen la nostra atenció per rebre la nostra ajuda més que l'etiqueta d'una síndrome concreta.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2014/02/18/sindrome-dasperger-cal-tornar-viena/656994.html?utm_source=rss